

יוצאים!

הגיע היום העשירי בחדש, ובני ישראל החלו לקיים את מצות ה' להתכונן לקרבן הפסח. מי שהיה לו צאן משלו – לקח משלו, ומי שהיה צריך לקנות – הלך לשוק הבהמות וקנה כבש או עז למצות הפסח. כשהגיע היום הארבעה עשר בחדש, שחטו בני ישראל את הששה, ועשו את כל מה שציווה ה' בדיוקנות רבה.

בחצות לילה, בזמן שבני ישראל עוד היו עסוקים באכילת קרבן הפסח, בבתי המצרים התרחשה המכה. לפתע הופר השקט של הלילה הרגוע.

ה' הכה את בכורי מצרים.

כל הבכורים נפגעו. כולם. עשירים ואנשים פשוטים, מבנו הבכור של המלך פרעה ועד לבכוריהם של השבויים. אפילו בכורות הבהמות של המצרים נפגעו.

לא היה אפילו בית מצרי אחד שניצל מהמכה, וכל מצרים התמלאה צעקות צער ושבר על האסון הכבד. לשמע הצעקות, התעורר פרעה בבהלה, והבין שאין לו ברירה.

הבילתי יאומן קרה. המלך הגדול, ראש הממלכה המצרית האדירה, נשבר. עד היום, פעם אחרי פעם ומכה אחרי מכה, פרעה נותר בעקשנותו. גם אחרי שכבר הסכים

לשחרר את בני ישראל, הוא התחרט והוסיף לחטוא. אך הפעם, אחרי המכה הזו, הוא החליט לשחרר את בני ישראל - באמת.

באמצע הלילה קרא פרעה למשה ולאהרן. "קומו, צאו ממצרים, עכשיו!" אמר. "צאו עם הנשים והילדים, קחו את הצאן והבקר ואת כל מה שבקשתם. אינני דורש שום דבר, רק מבקש שתברכו אותי, שלא אפגע בעצמי מהמכה".

המצרים המבוהלים הצטרפו גם הם לפרעה. "מי יודע אם לא נמות כולנו במכה הזו, או במכה אחרת שיביא ה' אלוקי ישראל", אמרו זה לזה המצרים וזירזו את בני ישראל לצאת:

"צאו מהר בכל האפשר, לפני שיהיה מאוחר מדי!"

בני ישראל התארגנו בזריזות. מרוב חפזון, הם לקחו אתם את הבצק שהכינו עוד לפני שתפח כראוי. אפילו זמן לארוז את הבצק כראוי לא היה להם, ולכן הם לקחו את הכלי עם הבצק, שמו על הכתף ומיד יצאו לדרך. גם את הכלים ששאלו מהמצרים לקחו אתם. כפי שסיפרנו, ה' גרם למצרים לחבב את בני ישראל ולהשאיל להם כלים כאילו היו חברים טובים. בני ישראל שרק לא מזמן היו עבדים עניים, לקחו אתם ממצרים כלי כסף וכלי זהב, בגדים יפים ורכוש רב.

הפלא העצום התרחש. מעולם לא הצליח לברוח אפילו עבד אחד ממצרים האדירה, עד לאותו היום; והנה, לא עבד אחד יוצא ולא שניים, אלא שש מאות אלף גברים יוצאים בשלייה גדולה מרעמסס לסוכות, ואיתם עוד נשים וילדים רבים מאד מאד. היו אפילו אנשים מצרים שרצו להצטרף לבני ישראל, והם יצאו יחד אתם. אנשים אלה נקראו "ערב רב". את הכמות האדירה של הצאן והבקר שלקחו אתם בני ישראל אי אפשר היה כלל לספור.

ארבע מאות ושללשים שנים חיבו בני אברהם יצחק ויעקב לרגע הזה. מאז הנבואה בברית בין הבתרים, שבה סיפר ה' לאברהם את תכניתו ובישר על היציאה של בניו מהארץ הנכריה, חיבה ה' ליום הגדול הזה, שבו יקיים את הבטחתו ויוציא את בניו ממצרים ברכוש גדול.

ובני ישראל מצדם לא ישכחו זאת. במשך כל הדורות הבאים יזכרו ויצפו לבוא היום הגדול הזה שוב בכל שנה ושנה.